

חַת"ת לַשַּׁבָּת קוּדֵשׁ פְּרֻשֵׁת שִׁלַּח (בְּחֹזֵ"ל בְּהַעֲלֹתָהּ) פְּרָקֵי אָבוֹת - פְּרָק ב' כ"א סִיּוּן, ה'תשפ"ג - שְׁנַת הַקְּהָל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִש"י

לומדים על הקרבת קרבן אם עוברים עברה בשגגה ומה ההבדל אם זו עברה של עבודה זרה. לומדים על המקרה של יהודי שקושש עצים במדבר בשבת וכן על מצות ציצית.

בדרך כלל אם יהודי טועה ועובר עברה, עליו להקריב כֶּבֶשׂ או עז לקרבן חטאת. אבל אם יהודי עובר עברה הקשורה בעבודה זרה, אין לו בחירה, עליו להקריב רק עז.

אבל אם יהודי עבר עברה בכונה חס ושלום, ה' מעניש אותו בכרת, הנשמה שלו לא תקבל עוד חיות ישירה מה'.

כעת לומדים על משהו שקרה בשנה לפני חטא המרגלים על חשיבות שמירת השבת. התורה רוצה שנדע שחלול שבת הוא כמו עבודה זרה. ומי ששומר שבת כאלו קיים את כל התורה כלה.

בשבת השניה אותה שמרו בני ישראל הם ראו יהודי מקושש עצים בשבת. הזהירו אותו להפסיק, אבל הוא לא הקשיב. בני ישראל הביאו אותו אל משה ואהרן ביון שלא ידעו כיצד להעניש אותו.

ה' אמר למשה רבנו שעונשו סקילה, וזה מה שעשו.

לומדים כעת על עוד מצוה חשובה, את הפסוקים המדברים עליה אומרים פעמים ביום בפסוקי קריאת שמע בקטע המתחיל במלה "ויאמר". מדבר על מצות..

ציצית! המצוה הזו גם היא כמו קיום כל התורה כלה. על ידי לבישת ציצית זוכרים לקיים את מצוות ה'.

המצוה הזו מזכירה גם על יציאת מצרים. אחת הסבות היא מפיון שציצית הוא בגד עם ארבע כנפות- פנות, כנגד ארבעת המלים שה' הזכיר על יציאת מצרים (והוצאתי, והצלתי וגאלתי ולקחתי).

תהלים / יום כ"א לחדש פרקים ק"ד - ק"ה

ר' מאיר היה אחד מהתנאים הגדולים בתקופת המשנה. השכנים שלו לעמת זאת, לא היו צדיקים כל כך גדולים. הם היו מפריעים ורעשנים, וכאשר התחילו את המסבות הפראיות שלהם, היה קשה לר' מאיר ללמד תורה.

הוא הצטער על כך והתפלל לה' שיתפטר מהם.

כאשר אשתו של ר' מאיר, ברוךיה, שמעה זאת, היא הזכירה לו על פסוק מהתהלים היומי הפסוק האחרון בפרק ק"ד בו אומר דוד המלך: **"יתמו חטאים מן הארץ ורשעים עוד אינם ברכי נפשי את ה' הללויה"**.

בדרך כלל מסבירים יתמו חטאים מן הארץ - אלו שעוברים עברות יעברו מן העולם אולם ברוךיה הזכירה לו שכתוב חטאים - העברות יתמו, לא החוטאים, לא האנשים שעוברים את העברות.

במקום להתפלל שאותם אנשים יתמו - יסתלקו, ר' מאיר צריך להתפלל שהם יעשו תשובה.

ר' מאיר עשה כדברי ברוךיה והתפלל שהשכנים שלו יחזרו בתשובה. ואכן כך היה!

(ראה גמרא ברכות דף י' עמוד א')

תניא / שער היחוד והאמונה פרק ז' (כ"א סיון שנה פשוטה)

אתמול למדנו על ייחודא עילאה והיום לומדים על ייחודא תתאה.

מדבר כאן על שני שמות של ה':

1. **שם הויה** - ה' כפי שהוא מעל למקום ולזמן, דברים אינם כבולים לזמן או מקום.

2. **שם אד-ני** - ה' כפי שהוא מתגלה בעולם, ולכל דבר יש מקום וזמן מגדר שאינם משתנים.

כאשר שניהם מתאחדים - נוצר יחוד- חבור. בהתאמה לשם ה' העקרי באותו זמן נוצר יחודא עילאה או יחודא תתאה.

ייחודא עילאה הוא הסוג הנעלה יותר, ובו שם הויה הוא השם העקרי, ושם אד-ני בטל אליו.

ייחודא תתאה הוא הסוג הנמוך יותר.

שם הויה מגיע יחד עם שם אד-ני שהוא אלקות בזמן מגדר ובמקום מגדר.

כאשר עבודת ה' מתבצעת באפן של יחודא עילאה, הרי כאשר נמצאים בעולם - במקום ובזמן (מחברים לשם אד-ני) אפשר לחוש את ה' באפן של שם הויה - מעל למקום ולזמן. למשל כאשר מישהו צופה בוידאו של התועדות היום, הוא עשוי לחוש כאלו הוא באמת נמצא ב770 בשעת התועדות.

כאשר עבודת ה' מתבצעת באפן של יחודא תתאה אפילו כאשר העבודה העקרית היא עם הדברים הגשמיים בעלי מקום וזמן, זוכרים בתוכנו שאלוקות גבוהה יותר מהזמן והמקום.

למשל כאשר אומרים "שמע ישראל" מכסים את העינים ומנסים לשכח על העולם מסביב ורק לחשב על ה' כאשר פוקחים את העינים ואומרים "ברוך שם" רואים את העולם סביבנו (אותו יצר ה' עם שם אד-ני) אבל עדין זוכרים שהוא מחבר ואחד עם ה' שיצר אותו ונעלה יותר ממנו- שם הויה

היום יום / כ"א סיון

היום לומדים על כח מסירות הנפש שקים אצל כל יהודי ומהיכן הוא מגיע.

חסידות מלמדת עד כמה יהודי הוא מיחד, ואת הכחות המיוחדים שה' נותן לנשמות שלנו. למדנו בתנאי על כחות הנשמה שה' נותן כדי שנוכל ללמד תורה ולחשב על ה'. הדבר עוזר לנו לחוש קרוב לה' ולהתנהג כמו שה' רוצה. אבל ישנו דבר אפילו חשוב יותר מכחות אלו. הכח של מסירות נפש. אפילו אם יהודי מבין דברים באופן שונה או רוצה משהו אחר, הוא בכל זאת מוכן לעשות רק את רצונו של ה'. הכח הזה נבע מהמקום הפנימי ביותר בנשמה של היהודי שמחבר לחלק הפנימי ביותר של ה'. בכח מסירות הנפש, יהודי לא מסגל אף, פעם להתנהג אחרת ממה שה' רוצה.

ספר המצוות / מצות לא תעשה שכ"א

בספר המצוות היום חוזרים על **מצות לא תעשה שכ"א** לומדים שלא להתרחק מהמקום שבו נמצאים בשבת - מעבר לתחום שבת - 2000 אמה (בקילומטר אחד או חצי מיל). לומדים זאת מהפסוק "אל יצא איש ממקומו ביום השביעי".

הגמרא אומרת שהכונה לא ללכת מעבר לאלפים אמה מחוץ לעיר. המכילתא (מדרש על החמש) אומר אותו דבר. הגמרא במסכת ערובין מלמדת את ההלכות על מצוה זו ואומרת שאם אדם יצא מחוץ לתחום שבת, עונשו מלקות.

הסבה שלומדים את המצוה הזו שוב היא כיון שהרמב"ם עוסק בערובין, שהם מדרבנן, ואין להם מצוה בתורה משל עצמם. לכן בסדרת הלכות זו חוזרים על חלק מהלכות שבת.

רמב"ם / הלכות ערובין פרקים ו', ז', ח'

הרמב"ם מלמד כיצד נוכל לדעת היכן מסתים תחום שבת.

תחום שבת נמדד מהמקום שבו מסתים שטח העיר. הבתים בעיר צריכים להיות קרובים כיון שהם אם מרחקים יתר על המדה האחד מהשני אסור לאדם ללכת 2000 אמה מעבר לבית שלו בכלל. מתחילים למנות את התחום מהבית שלו. כך יתכן שבעירה קטנה בה הבתים מרחקים, אסור ללכת יותר מ-2000 אמה מעבר לבית בכלל.

סימנו את הלכות ערובין. מחר בעזרת ה' נתחיל ללמד על חגים וימים טובים.

זרכי החסידות / הפרשה החסידית - פרשת שלח

בפרשת שלח לומדים על המרגלים. הם נשלחו על מנת לדעת מהי הדרך הטובה ביותר לכבוש את ארץ ישראל ובמקום זה חזרו ואמרו שאי אפשר לכבוש את הארץ.

המרגלים ידעו שה' יכול לעשות נסים, הם ראו שה' העניש את מצרים, קרע את ים סוף ונתן את התורה. אבל הם גם ידעו שפעמים רבות ה' רוצה שנשתמש בגשמיות. עוקבים אחר הדרך שהעולם פועל לפיו, על פי טבע. עובדים יחד עם העולם ומקדשים אותו כדי שיהיה "דירה בתחתונים".

המרגלים חשבו שהיות שה' רצה שימצאו מהי הדרך הטובה ביותר לכבוש את ארץ ישראל, הפונה היא שעליהם להשתמש רק בטבע. כאשר הם באו לראות הם הבינו שאין כל דרך טבעית עבורם לכבוש אותה. וזו היתה הטעות שלהם.

באמת, אפילו כאשר ה' אומר לעשות משהו על פי טבע, אין הפונה שהטבע עוצר עבורנו. העולם של ה' לא יכול לעצור אף פעם מלעשות את מה שה' רוצה.

עלינו לעשות בכל יכלתנו תוך שמוש בגשמיות העולם, אבל לא צריך לעצור כאן. ה' יעזר לך שהמצה תתבצע. המרגלים לא היו צריכים לומר שאין אפשרות לעשות זאת. היתה עליהם להבין אלו חלקים הם יכולים לעשות ולהשאיר לה' לדאג לכל היתר.

בו הדבר עם המצוות שלנו, יתכן ויראה קשה מדי לקיים חלק מהמצוות, אבל ברגע שמבצעים את החלקים שנוכל, אין שום דבר בטבע שיכול למנוע מאתנו לסיים אותם.

(ראו לקוטי שיחות חלק י"ג עמ' 39)